

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κέρματόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηρηθείς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΡ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶς 30. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύπτου γράμμα διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλᾶρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

Παρίσδης Β'.—Τόμος 35ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1929

ΙΟΥΡΥΤΗΣ - ΕΝΑΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1928

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθέριον.

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 10

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Κυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ μικρούλα θὰ ξεχνοῦσε βέβαια καὶ τ' ὄνομά της καὶ τὴν καταγωγὴ της καὶ οὔτε θὰ ἦταν ποτὲ σὲ θέση νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του.

Γὰ τὴν ὥρα εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαλειφῆι κάθε ἔλχος τοῦ ἐγκλήματός του. Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον μποροῦσε νὰ φροντίσει ὅσο ἤθελε, δὲ θάβρισκε τίποτα. Ἡ κόρη της σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν χαμένη, μάλιστα τόσο χαμένη, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν τὸν ρωτοῦσαν, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βρεῖ.

— Καλύτερα νὰ μὴν ξέρω οὐτ' ἐγὼ, συλλογίστηκε χαμογελώντας μοχθηρά. Μποροῦσα κάποτε νὰ τὴ σπλαχνισθῶ...

Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε, ὅταν ἡ Νταίτση σάλεψε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Συνοῦσε καὶ κουνούσε ὀλο τὸ σώματάκι της, πολεμώντας νὰ ἐλευθερωθῆι ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτὸ μανδύα ποὺ τὴν ἐπνίγε.

Ὁ σέρ Ρόναλδ δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ σύντροφοὶ του τὸ σκοπὸ τῆς ἐκστρατείας του. Μπήκε στὴν καμπίνα ποὺ τοῦ εἶχαν φυλάξει, κι' ἀφοῦ ἐκλείσε καλὰ τὴν πόρτα, ἔβαλε τὸ κορτεδάκι στὴν κοκέτα καὶ τῶσγαλε τὸ φῶματρο, ποὺ τοῦ στενοχωροῦσε τὴν ἀναπνοή.

Ἡ καιμένη ἢ μικρὴ ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὴ δύσπνοιά της καὶ τὸ κεφάλάκι της ἔπεσε χωρὶς δυνάμεις ἀπάνω στὸ προσκέφαλο. Δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσει.

— Ἀσχημα ἔκαμα ποὺ δὲν τῆς ἔδωσα ναρκαωτικό, σκέφθηκε ὁ κακὸβρογός. Αὐτὰ τὰ παιδάκια, ἔτσι νὰ τὰ φουσήσεις, πάφτουν χάμω! Νὰ το τώρα ἔγινε κατακίτρινο. Ἐλα, Νταίτση, καλὸ κορίτσι! Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ!

Ἐἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μπουκαλάκι κι' ἔσταζε μερι-

κὲς σταγόνες στὸ ποτήρι. Ἡ μικρὴ ἦταν μισοκοιμισμένη ἀκόμη καὶ ζαλισμένη. Ἦπτε αὐτὸ ποὺ τῆς ἔδιναν, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβει.

Τὸ ἀποτέλεσμα φάνηκε ἀμέσως. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, κοιμόταν πάλι, ἀλλὰ τώρα ἦσυχα καὶ κανονικά, καὶ τὸ προσωπάκι της ἔγινε πάλι ἡρεμὸ καὶ ὄρατο. Οἱ χρυσὲς μπούκλες της τὸ μισόκρυβαν καὶ εἶχε τὸ στοματάκι της μισανοιχτὸ καὶ τὸ σῶμα της ἔαπλωμένο μὲ τὴ γεμάτη ἐμπιστοσύνη ἐγκατάλειψη ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ παιδάκια, δταν κοιμοῦνται.

Ὁ σέρ Ρόναλδ κοίταζε σκεπτικὸς τὸ

μικρὸ του θύμα καὶ — ποῖος νὰ τὸ πῆστε — κάποια συγκίνηση αἰσθάνθηκε μέσα στὴ γεμάτη μέσος ψυχὴ του, μπροστὰ στὸ τόσο ἀδύνατο αὐτὸ πλάσματάκι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ κάμω κακὸ στὸ παιδί, μουρμούρισε, σὰ ν' ἀποκρινόταν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κατηγορία. Ἡ τύχη ἔδβαλε νὰ βρεθῆι στὸ δρόμῳ μου... Καὶ πῶς τῆς μοιάζει!

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη τοῦφερε πάλι ἄλη τὴν κακία του καὶ, σὰ νὰ μάλλωνε τὸν ἑαυτὸ τοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, βγήκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀνέβηκε πάλι στὸ κατάστρωμα.

Τὸ πλοιο εἶχε ἀνάψει τώρα πᾶ φῶτα του καὶ ταξίδευε μ' ἐπινοῦδὸ ἀνεμο, σὰν ἓνα καλὸ κι' ὄρατο καραβάκι, ποὺ ἔκανε μιὰ χαρὰ τῆ δουλειά του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφταναν στὶς ἐκβολὰς τοῦ Τάμεση καὶ τὸ πλοιο μπήκε μέσα σ' ἓνα πλῆθος ἀπὸ πλεούμενα, ποὺ ἄλλα ἀνεβαίνουσι κι' ἄλλα κατεβαίνουσι σὸ ποτάμι ἀδιάκοπα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οἱ σιλουέττες τῶν μνηστῶν τοῦ Λονδίνου, σμίγοντας μὲ τὰ ἄπειρα κατάρτια τῶν καραβιῶν, ἔπερναν φανταστικὴ κι' ὄρατα ὄψη.

Μὰ ὁ σέρ Ρόναλδ δὲν πρόσεξε τίποτα τριγύρω του, ἀλλὰ βγήκε βιαστικὸς στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδίνου, κρατώντας τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του, καὶ προχώρησε πλάι στὸν ποταμὸ.

Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φτωχικὴ συνοικία γεμάτη ἀκάθαρτα χαμόσπιτα, κουρελωντομένες γυναῖκες καὶ ξυπόλυτα παιδιὰ. Κι' οἱ ἐργάτες ποὺ πηγαينوέρχονται φαίνονται σὰν σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν κορφή, ὡς τὰ νόχια μὲ τὴ βρωμερὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ.

Ποὺ καὶ ποῦ, τὰ φωτισμένα παράθυρα μιὰς λαϊκῆς ταβέρνας φώτιζαν τὸ σκοτάδι. Ἡ ἀσχημὴ ὄψη τους δὲν φόβιζε καθόλου τὸ σέρ

Ὁ σέρ Ρόναλδ κοίταζε τὸ ἔργο του μὲ ἀγρία χαρὰ.
(Σελ. 74, στ. β')

Ρόνναλντ. Αὐτὸς ἤξερε ἔλο τὸ Δουδίνο καὶ σὲ κάθε συνοικία του εἶχε, ἂν δὲ χι φίλους, τουλάχιστο πρόθυμες γνωριμιές.

Τὴν αὐτὴν διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν ταβέρνα «Οἱ Τρεῖς Κούκοι», ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ τίς ἄλλες, γιατί εἶχε κόκκινους μπερντέδες καὶ μιὰ ἐπιγραφή ὅπου ἦταν ζωγραφισμένα τρία σχήματα, παραμορφωμένα ἀπὸ τίς βροχές καὶ τὴν πολυκαιρία.

Μερικοὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἔπιναν ἐκεῖ μέσα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βγάζουν τὸ ψωμί τους κάνοντας κάθε λογῆς δουλειὰ στὰ λιμάνια: πότε ξεφορτώνουν τὰ καράβια, πότε τραβοῦν καΐκια μὲ τὰ σχοινιά, πότε φαρύδουν μέσα σὲ παλιές χαλασμένες ψαρόδουρες. Ἐπιναὺν χωρὶς νὰ κουδουνιάζουν, καὶ μάλιστα οὔτε σήκωσαν τὸ κεφάλι νὰ ἰδοῦν τὸ νέο πελάτη ποὺ μπήκε.

Ἄν κι' ὁ σὲρ Ρόνναλντ πάντα εἶχε ἀπάνω του κάτι τ' ἀρχοντικό, ὥστόσο τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε τὴν ἡμέρ' αὐτὴν δὲν τράβηξαν τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τῶν «Τριῶν Κούκων». Γιατί καὶ τὸ ἀπλό κοστούμι του ἦταν σχισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, καὶ ὁ μανδύας του ἦταν μισοβρεγμένος ἀπὸ θάλασσα, κι' οἱ μπότες του βουτηγμένες στὴ λάσπη.

Μὲ τὸν ἀέρα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὰ κατατόπια, ἔσπρωξε μιὰ μικρότερη πόρτα καὶ μπήκε στὸ παραμάγαζο, ποὺ προοριζόταν γιὰ ἄλλους πελάτες ἤθελαν νὰ μιλήσουν ἰδιαίτερα καὶ μυστικὰ. Ἰστέρα φώναξε τὸν ταβερνιάρη:

— Δὲ θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσει κανένας, εἶπε ρίχνοντας ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θάρθει ἕνας ναύτης νὰ ζητήσει τὸν καπετὰν Ἐνρικ. Νὰ μοῦ τὸν φέρεις ἐδῶ.

— Τὶ θὰ πάρει ἡ Ἀφεντιά σας; ρώτησε ὁ περιποιητικὸς ταβερνιάρης.

— Μιὰ μπουτίλλια πόρτο.

Ἐπῆρε μόνος του τὴ μπουτίλλια κι' ἔβατε ἔφυγε, κλείνοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

— Δὲ θ' ἀργήσει, μουρμούρισε ὁ σὲρ Ρόνναλντ, βλέποντας τίς πρώτες ἀχτίνες τῆς χαρραγῆς νὰ λάμπουν στὸ παράθυρο.

Ἐάπλωσε τὴ μικρὴ Νταλζή σ' ἕνα σεντούκι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ παραμάγαζου, καὶ τῆς ἔριξε ἀπὸ πάνω τὸ μανδύα του.

— Σὲ κάμποσες ὧρες ποὺ θὰ ξυπνήσει, συλλογίστηκε, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει ποὺ θὰ βρισκεται!

Καθῆκε τὸ κεφάλι του, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ κρυφὴ σκέψη του, γέμιο' ἕνα ποτήρι κρασί καὶ τὸ κατέβασε μογορροῦφι.

— Μὰ πρέπει νὰ τελειώσω μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβελον Νομάλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ ἡ λίμνη γέμισε μὲ περισσότερο νερὸ ἀπ' ὅσο μπορούσε νὰ χωρέσῃ, καὶ τὸ ποτάμι ποὺ ἔβγαине ἀπ' τὴ λίμνη πρὸς τὴ θάλασσα, ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ κατεβάσει ἔλο τὸ νερὸ, καὶ καθὼς οἱ χεῖμαρροι ἔχουναν διαρκῶς μέσ' στὴ λίμνη καινούριο νερὸ δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ξεχειλίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀνέβαινε πολὺ σιγὰ, σὰ νὰ λυπότανε νὰ βλάψῃ τίς ὄρατες ὄχθες τῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν πολὺ χαμηλὸ κι' ἐπίπεδο, σὲ λίγη ὥρα ἔλη ἡ χώρα εἰς πλημμυροῦσι.

Οἱ χωριάτες μάζευαν βιαστικὰ τὰ πράγματά τους καὶ τάνεθαζαν στὰ ἔπάνω πατώματα τῶν σπιτιῶν. Οἱ φαράδες τραβοῦσαν γρήγορα τὰ δίχτυα τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὰ προφθάσῃ τὸ

Τὸ μαντρόσκυλο κίναει τὴν ἀλεπού.

νερὸ. Ὅποιοι βρισκόνταν στὸ δρόμο, βιάζονταν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους πρὸτοῦ νὰ τὸ σκεπασῇ τὸ νερὸ. Οἱ ἀγελάδες μούγγριζαν στοὺς σταύλους τους, τὰ ἄλογα χτυποῦσαν τὰ πόδια τους κι' οἱ σκύλοι μωρίζονταν ἀνήσυχοὶ τὸν ἀέρα.

Οἱ ἀγριόχηνες μὲ τὸν Νίλς πετοῦσαν ἐρευνητικὰ, γιατί ἔβλεπαν ὅτι τὸ νερὸ ἀπλωνόταν ὀλοένα καὶ περισσότερο καὶ δὲν ἤξεραν ποὺ νὰ κατέβουν γὰ κουργιάσουν. Στὸ τέρας βρῆκαν σὲ μιὰ μεριά ποὺ τὴν εἶχε σκεπασίει ἐντελῶς ἡ λίμνη καὶ δὲν ἦταν πιά φάθος νάνεθι περισσότερο τὸ νερὸ, ἕνα νησάκι σκεπασμένο μὲ βούρλα, κι' ἐκεῖ κατέβηκαν.

Στὸ νησάκι αὐτὸ εἶχαν καταφύγει ἔλο οἱ κύκνοι, οἱ πάπιες καὶ οἱ χήνες ποὺ φώλιαζαν γύρω στὴ λίμνη, κι' οἱ ἀγριόχηνες μόλις βρῆκαν μιὰ θεσοῦλα γιὰ νὰ κουργιάσουν. Ἄμα κατέβηκαν, ἔχωσαν τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴν φτερούγα τους κι' ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ὅμως δὲν μπορούσε νὰποκοιμηθῇ ἀπὸ τὴ μεγάλη πείνα ποὺ ἔνοιωθε.

— Θὰ πάω νὰ κοιτάξω ἂν θὰ βρῶ πούθενά τίποτε γιὰ νὰ φάω, εἶπε.

Γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ πλάσματάκι σὰ τὸν Νίλς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρεθεῖ ἕνα μέσο συγκοινωνίας. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ, πήδησε πάνω σὲ μιὰ σάβδα ποὺ εἶχε χωθεῖ ἀνάμεσα σὰ βούρλα. Ἐπειτα φάρεφε ἕνα ξυλάκι, καὶ χώνοντας τὸ μέσα στὸ νερὸ, προχώρησε πρὸς τὴ στεριά.

Μόλις ὅμως εἶχε φθάσει, ἀκουσε ἕνα πλατάγισμα μέσ' στὸ νερὸ. Στάθηκε ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ἔλα ἕναν θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά τῆς ἔπειτα ὅμως ἀντίκρουσε μιὰν ἀλεπού ποὺ γλυστρούσε μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Σήκω, σήκω, φύγε! φώναξε ὁ Νίλς καὶ χτύπησε τὸ νερὸ μὲ τὸ ραβδί του.

Ὁ κύκνος σηκώθηκε, ἀλλὰ ἔχι τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσῃ ἡ ἀλεπού νὰ τὸν ἀρπάξῃ, ἂν ἤθελε. Ἐ-

κείνη ὅμως ἔστριψε εὐθὺς καὶ χύμηξε πάνω στὸ μικρὸ.

Ὁ Νίλς εἶδε τὴν ἀλεπού νὰ τρέχει καταπάνω του κι' ἔτρεξε ἀμέσως μακριὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς στεριάς. Μπροστὰ του ἀπλωνόταν ἕνα πλατὺ λειβάδι. Δὲν ἔβλεπε πούθενά κανένα δέντρο ποὺ νὰ μπορούσε νάνεθι, οὔτε μιὰ τρύπα ποὺ νὰ χωθῇ. Δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν τρεχάλα. Βέβαια ὁ Νίλς ἔτρεχε γρήγορα, ἀλλὰ ἡ γρηγοράδα του δὲν μπορούσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀλεπούς, αὐτὸ ἦταν φανερό.

Βαθειὰ μέσ' στὰ χωράφια, φαίνονταν δυὸ τρία χωριατόπαιτα μὲ τὰ παράθυρά τους φωτισμένα. Φυσικὰ ὁ Νίλς ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ συλλογίζεταν καὶ ὁ ἴδιος ἂν, ὥσπου νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, δὲν τὸν εἶχε κιόλας ἀρπάξει ἡ ἀλεπού.

Μιὰ στιγμή ἡ ἀλεπού ἤρθε τόσο κοντὰ του, ποὺ ὁ μικρὸς νόμισε ὅτι ἔφθασε ἡ τελευταία του στιγμή. Πρόλαβε ὅμως νὰ πηδήσῃ δεξιὰ κι' ἔτσι ἡ ἀλεπού ἔμεινε πάλι πίσω. Πρὸτοῦ δὲ νὰ προλάβει νὰ τὸν πιάσῃ, ἔτρεξε ὁ Νίλς κοντὰ σὲ δυὸ - τρεῖς ἀνθρώπους

ποὺ περπατοῦσαν στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ἔλη τὴν ἡμέρα παιδεύονταν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν πλημμύρα. Τώρα ποὺ γυρίζαν στὰ σπιτία τους, ἦταν κατάκοποι καὶ νυσταγμένοι καὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους, ἀρκάσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσα τους καὶ νὰ περπατῇ μαζί μὲ αὐτοὺς.

— Βέβαια, σκεφθῆκε, ἡ ἀλεπού θὰ φοβηθῇ νὰ πλησιάσῃ ἀνθρώπους.

Σὲ λίγο ὅμως ἀκουσε τὴν ἀλεπού νὰ τρέχει δίπλα. Κι' ἀλήθεια τόλμησε νὰ ἔρθῃ ἐντελῶς κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιατί σκέφθηκε:

— Θὰ μὲ περάσουν γιὰ σκυλί! Καὶ στάληθαι, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ρώτησε σὲ λίγο.

— Τὶ θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος δίπλα μας; Ἐρχεται τόσο κοντὰ μας, σὰν νάθελε νὰ μὰς δαγκάσῃ.

Ὁ ἄλλος στάθηκε καὶ κοίταξε γύρω. — Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ. Σοῦτ', καλιόσκυλο, φώναξε κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στὴν ἀλεπού ποὺ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ἡ ἀλεπού κρατιόταν σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ τρέχει ἀπὸ πίσω τους.

Σὲ λίγο οἱ χωριάτες ἔφθασαν στὰ σπιτία καὶ μπήκαν κι' οἱ δυὸ μέσα σ' ἐν' ἀπ' αὐτὰ. Ὁ Νίλς εἶχε σκοπὸ νὰ χωθῇ κι' αὐτὸς μαζί τους μέσα: ἀλλὰ μόλις ἔφτασε στὸ κατώφλι, εἶδε ἕνα μεγάλο κι' ὄρατο μαλλιαρὸ μαντρόσκυλο νὰ πετιέται ὀρμητικὰ ἀπ' τὸ σπιτάκι του καὶ νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀφέντη του πηδώντας καὶ γαυγίζοντας χαρούμενα. Τότε ἔλλαξε ὁ Νίλς τοὺς σκοπούς του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ἄκουσε, κύρ-σκύλο, εἶπε σιγὰ μόλις οἱ χωριάτες ἔκλεισαν τὴν πόρτα πίσω τους. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πάσομε ἀπόψε μιὰν ἀλεπού;

Ὁ μαντρόσκυλος δὲν ἔβλεπε καὶ τόσα καλά καὶ εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὸ δέσιμο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιάσω ἐγὼ ἀλεπού; εἶπε ἀγριεμένος. Ποῖος εἶσαι σὺ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μὲ κοροϊδεύεις; Γιὰ τόλμησε νὰ ἔρθῃς πιδὸ κοντὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ πιάσω, καὶ τότε θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ παιδὸν περιγελάς.

— Ὡ, δὲν σὲ φοβοῦμαι καθόλου, εἶπε ὁ Νίλς, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν σκύλο.

Ὅταν ὁ σκύλος τὸν εἶδε, τάχασε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξιδεύει μὲ τίς ἀγριόχηνες, εἶπε ὁ Νίλς Χόλγκερσον. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα;

— Ναί, κάτι μούλεγαν τὰ χελιδό-

νια, ἀποκρίθηκε ὁ σκύλος. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κάνει μεγάλα πράγματα, μ' ἔλο ποὺ εἶσαι τόσο μικροῦλης.

— Ναί, ὡς τώρα καλά τὰ κατάφερα, εἶπε ὁ Νίλς, ἀλλὰ ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς, θὰ χαθῶ δίχως ἄλλο. Μὲ κυνηγáει μιὰ ἀλεπού. Στέκεται κει στὴ γωνιά καὶ μὲ παραμονεύει.

— Ναί, βέβαια, τὴν μωρίζομαι κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ σκύλος. Θὰ τὴν πιάσομε γρήγορα.

Ἐρμήσε ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθαγε ἡ ἀλυσίδα του καὶ γαύγισε κάμποση ὥρα.

— Δὲν πιστεύω τώρα πιά νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ, εἶπε.

— Μονάχα μὲ τὸ γαύγισμα δὲν φεύγει αὐτὴ, εἶπε ὁ Νίλς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Ὡς που νὰ τρέξουν ἡ θειά-Ἐδλαλία κι' ἡ Μαριώ, ὄλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει. Κι' ὅταν μπήκαν στὴν κἀμαρα, βρῆκαν τὸν κακόμοιρο τὸν Κοκὸ νὰ ξεψυχᾷ σχεδὸν πλακωμένος ἀπὸ τὸ ἐξύλο του.

Ἐτυχεῖς, ἄμα τίς εἶδε ὁ σκύουρος, φοβήθηκε καὶ πήδηξε ἀπὸ τὸ ξύλο.

Ἐκείνες τότε τὸ κλάττησαν κι' ἐλευθέρωσαν τὸν παπαγάλο.

— Σοῦτ' ἔξω! ἔξω! ἔξω!... Πόρτα δὲν ἔβρισκε μπροστὰ του ὁ σκύουρος γιὰ νὰ φύγῃ. Βοήκε μόνο ἕνα παράθυρο, κι' αὐτὸ κλειστό. Στὴν ἀπελπισία του τότε, ἔδωσε μιὰ μὲ τὴ μούρη ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ πετάχτηκε στὸ δρόμο.

— Ὅταν γύρισε ἡ χωριάτισσα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπόνο της, βρῆκε τὴν κυρία Ἐδλαλία νὰ μετρά τίς ζῆμιες.

— Ποῖος σὰς τᾶσπασε δια αὐτά; ρώτησε ἐκπληκτῆ. Σασιμὸς ἔγινε;

— Ὁχι, δὲν ἔγινε σεισμός. Ἐνα ζῶο μόνο μπῆκε στὸ σπίτι μας, παράξενο ζῶο, ξωτικό, καὶ τᾶκανε θάλασσα.

— Ἄ! φώναξε ἡ χωριάτισσα ποὺ κατάλαβε.

Κι' ἔτρεξε κει ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ κλουβὶ καὶ τὸ βόηκε ἄδειο.

— Αὐτὰ, εἶπε, δὲν σὰς τᾶκανε ποὺ κατὰλαβε.

Ὁ σκύουρός μου, παρὰ ἐκείνος ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὸ κλουβὶ καὶ βγήκε. Ἐγὼ καλά τὸν εἶχα κλεισμένο καὶ σκεπασμένο.

Καὶ ποῖος ἄλλος ἦταν ἐκείνος ποὺ εἶχε ἄνοιξε τὸ κλουβὶ, ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὴ Ρῆνα καὶ τὴ Μαρινα;

Τὸ ἀρνήθησαν ὅμως γιὰ νὰ μὴ φάνε ξύλο.

— Ἐμεῖς; εἶπαν στὴ θειά τους: καλέ, τί λέτε; Οὔτε κλουβὶ εἶδαμε μεῖς, οὔτε σκύουρο.

Μπά, τίς ψεύτρες!.. (Ἀκολουθεῖ)

TO ΦΤΕΡΩΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ (ΜΥΘΟΣ) Μυρμηγκὶ ἀπόχτησε φτερά καὶ λέει μὲ περηφάνεια: Ὁ' ἀνεβῶ στὰ οὐράνια! Ἀποχαιρέτησε ψυχρὰ τ' ἀδέρφια του, κατέει κι' εὐθὺς τ' ἀφίλου κάει. Χαρούμενο στὸ βουητὸ π' ἀφίονεν τὰ φτερά του, στὴ γῆ κοιτάζει κάτω καὶ βλέπει, θαύμα θαύμαστό, τὸν ἀνθρώπου μυρμηγκί! Μὰ σὲ πουλιοῦ λαούγου Εὐρέθη νὰ κατοικυλᾷ καὶ τὴ ζωὴ νὰ χάνῃ, μὰ νὰ σκεφθῇ προφθάνει: Πῶς ἂν δὲν πέταγε ψηλά πουλιοῦ νὰ τῶβρη στόμα, στὴ γῆ θὰ ζῶσε ἄκομα... CHEF

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΡΟΗΜΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ

Αγαπητά μου,

ΚΑΒΟΥΝ, σκάδουν, σκάδουν. — Πού; στα χωράφια; — "Όχι, μέσα στην Αθήνα! — Και γιατί; θα την κάμουν χωράφι; — "Όχι, θα την κάμουν... πόλη! — Μα δεν είναι; — "Ετσι φαίνεται. Δεν είναι ακόμα πόλη. Και θέλουν να την κάμουν, ή τουλάχιστο να την αποτελειώσουν. — Ατέλειωτη λοιπόν; — Ναι, αφού τη φτιάχνουν ακόμα. — Και πότε θα τελειώση; — "Α, μη ρωτάτε! μια πόλη δεν τελειώνει ποτέ! — Πώς; δεν τελειώνει ποτέ μια πόλη; — Βεβαίωτα όχι! Μα δεν το ξέρετε, δεν το έχετε παρατηρήσει; Μια πόλη φτιάχνεται αιώνια και δεν τελειώνει ποτέ. Πάρτε παράδειγμα αυτή την Αθήνα. Όλο τη σκάδουν. Πότε δώ, πότε κει, πότε στην παρακάτου γειτονιά. Έδω σκάδουν για να θεμελιώσουν ένα σπίτι; εκεί σκάδουν για να αναίξουν ή να ισιώσουν ένα δρόμο; στην παρακάτου γειτονιά σκάδουν για να κάμουν υπνόμους. Παντού λάκκοι, τάφροι, χώματα, χαλάσματα, γιατιά. Τα βλέπετε από τον καιρό που γεννηθήκατε. Και θα τα βλέπετε, σας βεβαιώνω, σ' όλη σας τη ζωή. Γιατί μια πόλη δεν τελειώνει ποτέ. Όλο μεγαλώνει, όλο διορθώνεται, όλο στολίζεται.

Η αλήθεια είναι πως, αυτόν τον καιρό, το κακό, — ή το καλό, — στην Αθήνα παράγινε. Πρώτα είχαμε τις «εργασίες» της Οβλεν για ναρθη ως εδώ πάνω ή θάλασσα. Δεν έμεινε τότε δρόμος και δρομάκος χωρίς να αναστατωθή. Τα ίδια βουτερα με τις «εργασίες» της Πάουελ για τον ηλεκτροφωτισμό και την ηλεκτροκίνηση. Και τώρα έχουμε τον υπόγειο σιδηρόδρομο και τη μετατροπή της Ομονοίας σε κεντρικό υπόγειο Σταθμό. Τι αναστάτωση στην πλατεία και στα περίχωρα! Και πόσο θάπλωθη ή αναστάτωση αυτή και πόσο θα βαστάξη! Χωριστά τα σπίτια, τα καλύβια, που χτίζονται σε κάθε παλιό και καινούργιο δρόμο. Και χωριστά οι δρόμοι που φτιάχνονται ή επιδιορθώνονται, — πλακοστρώματα, ασφαλτοστρώματα, πισοοστρώματα και πάει λέοντάς. Έτσι, χωρίς υπερβολή, αδύνατο να κάμη κανείς δέκα βήματα μέσα σ' αυτή την πόλη, χωρίς να σκουντάψη σε μια «εργασία», χωρίς να αναγκασθή να περπάτησ' ή να παρακάμψη ένα εμπόδιο, να λοξοδρομήσ' ή να κατεβ' από το πεζοδρόμο; να ανεβ' από το δρόμο, και κάποτε να επισκευασθή.

Θα πητε: "Ε, δλ' αυτά είναι προ-

σωρινά. Πάντε, δέκα χρόνια, και θα τελειώσουν. — "Ε, λοιπόν όχι! δεν θα τελειώσουν ούτε σε είκοσι, ούτε σε πενήντα. Και ξέρετε γιατί; Γιατί, και να τελειώσουν αυτά, θα αρχίσουν άλλα. Θα είναι τα σπίτια που πάλιωσαν και θα τα ρίχνουν για να τα ξαναχτίσουν. Θα είναι οι καινούργιοι δρόμοι που τους σκάδουν, για να τους κάμουν κι' υπνόμους. Θα είναι οι καινούργιες εγκαταστάσεις, ποιάς ξέρει για ποιούς σιδηροδρόμους και ποιά τρέμ, — γίνονται, βλέπετε, κι' εφευρέσεις! — ή τα αιώνια διορθώματα των παλιών που χαλούν. Ακούτε που σας λέω. Μια πόλη δεν τελειώνει ποτέ. Είναι το Ατέλειωτο. Όπως, άπανω-κάτω, δεν τελειώνει ποτέ κι' ένα σπίτι.

Γιατί κι' ένα σπίτι, όσο τελειωμένο κι' αν είναι, πάντα κάτι θα του λείπει, που γίνεται ύστερα. Κι' ως να γίνουν όλα, όλα, το σπίτι αρχίζει να παλιώνη, να χαλκ' και να θέλη διορθωμά. Χωριστά οι «προσθήκες» που ένα δίπατο σπίτι το κάνουν τρίπατο και τετράπατο, — πόσα δεν βλέπουμε καθημέρα, — ή εξαφανίζονται τον κήπο του και τον κάνουν στοά με τζαμωτό ταβάνι και με μαγαζιά. Απ' αυτή την εποψη, ένα σπίτι είναι ή μικρογραφία μιας πόλης. "Ο,τι γίνεται στο ένα, — και για τον ίδιο λόγο, — γίνεται και στο άλλο. Και τα δυο δεν τελειώνουν ποτέ.

Πρέπει τώρα να πούμε πως το φαινόμενο δεν παρατηρείται παντού στον ίδιο βαθμό. Οι παλιές πόλεις είναι πάντα πιο τελειωμένες, πιο αποκρυσταλλωμένες να πούμε έτσι. Εκεί, οι αναστατώσεις που βλέπουμε κάθε μέρα έδω, είναι σπάνιες. Επίσης και στις πόλεις που δεν έχουν πια ζωή και κίνηση, που είναι, να πούμε έτσι, απονεκρωμένες. "Ε, βέβαια, σ' αυτές ούτε καινούργια σπίτια χτίζονται, ούτε διορθώνονται τα παλιά, ούτε γίνονται καινούργιες εγκαταστάσεις. Όλα φθίνουν, μαραινούνται, χαλούν, γκρεμίζονται. Μόλις και μετά βίας σηκώνουν από μέρη-μέρη τα χαλάσματα, τα ερείπια. Κι' οι πόλεις αυτές μοιάζουν με τον άνθρωπο που γερνώ, και τα τελευταία χρόνια παραμελεί τον εαυτό του, κι' ούτε ρούχα κάνει, ούτε τα δόντια που του πέφτουν βάζει, ούτε τα μαλλιά και τα γένεια που του μακραινουν κόβει, και κάποτε ούτε τα νύχια... Ζη έσως μπορεί, φωτοζωει καλύτερα, και περιμένει το θάνατο...

Μα πεθαίνουν κι' οι πόλεις σαν τους ανθρώπους; — Πώς όχι; Πεθαίνουν και θάβονται μάλιστα! Γιατί τί άλλο είναι παρά νεκρές και θαμμένες πόλεις αυτές που ανακαλύπτει κάθε τόσο «ή σκαπάνη του αρχαιολόγου»;

Το Ήρακλειο και ή Πομπηη πέθαναν ξαφνικά, στην άκμή τους, από μιαν έκρηξη ήφαιστείου. Άλλες όμως πεθαίνουν σιγά-σιγά. Μια τυρκαζιά, ένας σεισμός, τις βρίσκει ετοιμοθάνατες και τις τελειώνει. Δεν έχουν πια τη δύναμη να ξαναγίνουν, να ξαναζήσουν. Η ζωή τους έχει τελειώσει. Και μένουν ερείπια, που τα πλακώδων σιγά-σιγά και τα θάβουν τα χώματα...

Η Αθήνα μας είναι γεμάτη νιάτα, γεμάτη ζωή. Η παλιά ξαναγινε και ξαναγίνεται ολοένα. Και δεν θα τελειώση ποτέ, γιατί και ποτέ δεν θα πεθάνη. Είναι μια πόλη αθάνατη... Σας ασπάζομαι ΦΡΙΑΣΙΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Ιουλίον Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Οι οικογένειές των ενόμιζαν πως κατά πάσαν πιθανότητα τα παιδιά των είχαν καταποντισθεί με το πλοιο. Κι' ίδω γιατί:

Εδώς έμα μαθεύτηκε την ίδια νύχτα της 14 προς την 15 Φεβρουαρίου, πως το Σλώγι έγινε άφαντο από το λιμάνι, το δυστύχημα αναγγέλθηκε στον πλοίαρχο Γκάρνερ και στις οικογένειες. Περιστό να περιγράψουμε την κατάπληξη και τη λύπη ελης χώρας γι' αυτή τη συμφορά. Άλλ' αν το καλαμάρι είχε κοπι' ή λυθεί, δεν μπορούσαν άραγε να προφθάσουν το πλοιο, να το βρουν και να το σώσουν, μ' όλο το σφοδρό δυτικό άνεμο που το παρέσυρε; Δεν είχαν όλη τη βεβαιότητα. Απεναντίας οι άμφιβολίες ήταν μεγαλύτερες. "Οστόσο ο λιμναρχής εξαπέστειλε άμέσως δυο μικρά ατμόπλοια να ψάξουν έξω από τον κόλπο σε πολλών μιλίων έκταση. Όλη τη νύχτα έψαχναν. Άλλά το πρωι γύρισαν άπρακτα. Κι' οι δυστυχισμένες οικογένειες των χαμένων παιδιών βυθίστηκαν στην άπόγνωση.

Το μόνο που μπόρεσαν να βρουν και να φέρουν από το Σλώγι τα δυο μικρά ατμόπλοια, ήταν το κομμάτι εκείνο από την κορνίζα της πρόμης και τον άδαμα με την έπιγραφη, που είχε άποσπασθεί κατά τη νυχτερινή σύγκρουση με το Περουδιανό «Κουίτο», που, καθώς είπαμε, ούτε την κατάλαβε.

Στο κομμάτι αυτό φαινόταν δυο ή τρία γράμματα άπ' τη λέξη Σλώγι. Θεωρήθηκε λοιπόν βέβαιο πως το καλαμάρι, που είχε ναυλωθεί για το ταξίδι των μαθητών, τσακίσθηκε από τα κύματα της άγριας θάλασσας και βούλιαξε με τους επιβάτες, δέκα ή δωδεκα μίλλια μακριά από τη Νέα Ζηλανδία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πρώτη έρευνα στην άγνωστη γη. — Πρώτο πρόβλημα. — Πρώτη νύχτα.

Η παραλία ήταν έρημη, όπως είχε πει ο Μπριάν όταν ανέβηκε στο κατάρτι και κοίταξε με το τηλεσκόπιο. Μιαν ώρα το πλοιο ήταν καθισμένο στην άμμουδιά, αλλά ψυχρή δεν είχε φανει. Ούτε σπίτι φαινόταν πουθενά, ούτε καλύβα, ούτε τρώγλη, ούτε ίχνος ανθρώπινου ποδιού στην άμμο, ούτε βάρκα, ούτε φαρδύβαρκα, ούτε κανός.

Στην αρχή, ο Μπριάν κι' ο Γόρδων σκέφθηκαν να εισχωρήσουν στα πυκνά δέντρα, να περάσουν μέσ' άπ' αυτά, να φτάσουν στην άπόκρημνη όχθη και ν' ανεδοιν άπάνω σ' αυτή.

— Τελος πάντων κατούμε ξηρά! δεν είναι μικρό πράγμα! ειπε ο Γόρδων. Άλλά ποιά είναι αυτή ή χώρα που φαίνεται άκατοίκητη;

— Το χειρότερο θάνατι αν τύχη και δεν είναι ούτε κατοικήσιμη! άποκρίθηκε ο Μπριάν. Έχουμε τρόφιμα για λίγον καιρό. Το μόνο που μας λείπει είναι μια τρύπα να τρυπώσουμε, και πρέπει να βρούμε, τουλάχιστο για τα μικρά...

— Ναι, καλά λές, ειπε ο Γόρδων.

— Άς κοιτάσουμε τώρα τα πιο βιαστικά, εξακολούθησε ο Μπριάν, κι' έχουμε καιρό να μάθουμε που βρισκόμαστε. Κι' αν αυτή ή γη είναι ήπειρος, υπάρχει έλπίδα να βρούμε κάπου βοήθεια. Αν όμως είναι νησί, και μάλιστα νησί άκατοίκητο, ή, τότε πια... ο Θεός να μας βοηθήσ'! Έλα, Γόρδων, πάμε στο δάσος.

Έτρεξαν κι' οι δυο στην είσοδο του δάσους, που άπλωνόταν λοξά ανάμεσα στην κρημνώδη άκτι ή και τη δεξιά όχθη του ποταμού, ως τριακόσια βήματα από την έκβολή. Και στο δάσος έπίσης δεν φαινόταν ανθρώπινο ίχνος, ούτε πέραςμα, ούτε μονοπάτι, ούτε άνοιγμα. Τίποτα, πουθενά. Κορμοι δέντρων, που είχαν πέσει άπ' γερμάματα, βρισκόνταν έδω κι' εκεί, σ' ένα πυκνό χαλί από ξερά φύλλα, όπου ο Μπριάν κι' ο Γόρδων χόθηκαν ως τα γόνατα.

Τα πουλιά όμως έφευγαν τρομαγμένα. Αυτό έσήμαινε πως δεν έδλεπαν πρώτη φορά ανθρώπους κι' ήξεραν πως έπρεπε να φυλάγονται άπ' αυτούς. "Οστε κι' αν ή παραλία αυτή ήταν άκατοίκητη, φαίνεται πως θα την επισκέπτονταν κάπου-κάπου οι κάτοικοι καμιάς κοντινής χώρας. Σε δέκα λεπτά, τα δυο παιδιά πέ-

ρασαν το δάσος, που γινόταν πιο πυκνό κοντά στη βραχώδη άκτι. Η άκτι αυτή ήταν κάθετη σαν τοίχος κι' είχε ύψος ως δυδόντα πόδια. Αν στη βάση της είχε καμιά τρύπα, καμιά σπηλιά, όπου τα παιδιά θα μπορούσαν να τρυπώσουν, να στεγασθούν, θα ήταν πολύ ευχάριστο. Αν μάλιστα ή σπηλιά θάταν κάπως προφυλαγμένη, — και θάταν άρκετά, αν βρισκόταν προς το μέρος του δάσους, — οι μικροί ναυαγοι θα είχαν ένα καλό καταφύγιο, στις μεγάλες τρικυμίες τουλάχιστο, και θάμεναν εκεί μέσα ως να κάμουν μιαν

«Τους βρήκαν να μαζεύουν κοχύλια...» (Σελ. 86, στ. γ')

ακριβέστερη έρευνα και ν' αποφασίσουν να ριψοκινδυνεύσουν εισχωρώντας στα ένδότερα.

Δυστυχώς, στην πλευρά αυτή, προς το δάσος, καμιά σπηλιά δεν υπήρχε. Άλλά ούτε μονοπάτι ανακάλυψαν τα παιδιά, ώστε να μπόρεσουν ν' ανεδοιν στη ράχη της.

Μισή σχεδόν ώρα περπάτησαν πάλι προς νότο, πάντα πλάι στη βάση της άπόκρημνης άκτης, κι' έφτασαν στην δεξιά όχθη του ποταμού που ανέβαινε στριφογυριστά προς τανάτολιμά. Άλλ' αν ή όχθη αυτή σκιαζόταν από ψηλά κι' όρατα δέντρα, ή άπέναντι ήταν γυμνή και, σά συνέχεια, άπλωνόταν μ' άπέραντη πεδιάδα μονότονη, κίτρινωπή,

χωρίς χλόη και χωρίς κανένα ύψωμα.

Κρίμα να μη μπόρεσουν ν' ανεδοιν στην κορυφή, άπ' όπου βέβαια θα παρατηρούσαν τη χώρα σε πολλών μιλίων άκτινα! Κι' άπρακτοι γύρισαν στο πλοιο. Εκεί βρήκαν τον Δόνιφαν και μερικώς άλλους να τριγυρίζουν στους βράχους, και τον Γέγκινς, τον Ίβερσον, τον Δόλη και τον Κοστάρ να μαζεύουν κοχύλια και να διασκεδάζουν.

Ανακοίνωσαν στους μεγάλους το άποτέλεσμα της έκδρομής. Κι' άποφασίσθηκε ως να έρευνήσουν καλύτερα τη χώρα, να μην άφίσουν το πλοιο, που μπόρεσε άκόμα να τους χρησιμεύη για προσωρινή κατοικία, αν και βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, γιατί οι καμπίνες τουλάχιστο της πρόμης υπήρχαν κι' ήταν έκνές να προφύλαξουν τα παιδιά από τους σφοδρούς άνέμους. Ευτυχώς κι' ή κουζίνα δεν είχε πάθει τίποτα, προς μεγάλη χαρά των μικρών... φαγάδων. Ούτε φόβος να φύγη από κει το πλοιο ήταν. Γιατί ή τρικυμία το είχε ρίξει σ' ένα μέρος, όπου οι ύφαλοι θα το εμπόδιζαν να πάρη πάλι τη θάλασσα. Έπειτα ήταν και τόσο καλά χωμένα στην άμμο, που θα χρειαζόταν πολύ μεγάλη δύναμη για να το ξεκουνήσ'η. Έτσι άποτελούσε μία κατοικία, κάπως παράξενη βέβαια, άλλ' άσάλευτη και σταθερή.

Φυσικά, ο ήλιος κι' ή βροχή θα διαμέλιζαν μια μέρα το πλοιο κι' οι μικροί ναυαγοι δεν θάχαν καταφύγιο. Άλλά ως να γίνει αυτό, ίσως θα έβρισκαν καμιά πόλη, κανένα χωριό, ή επιτέλους καμιά τρώγλη, καμιά σπηλιά, αν ή τύχη τους είχε ρίξει σ' έρημνήσο.

Το καλύτερο λοιπόν ήταν να μείνουν, να εγκατασταθούν προσωρινά στο πλοιο. Κι' αυτό έγινε από την ίδια μέρα.

Μια σκάλα από σχοινί δέθηκε στο δεξι πλευρό όπου το πλοιο ήταν γυρμένο, κι' άπ' αυτή τα παιδιά μικρά και μεγάλα, μπόρεσαν να ανεβοκατεβαίνουν στο κατάστρωμα.

Ο Μόκος, που σά μούτσος είχε και κάποιες γνώσεις μαγιστρικής, βοηθούμενος κι' από το Σέρβη, που ήταν λιγάκι φαγάς, ανέλαβαν να ετοιμάσουν το φαγητό. Όλο έφαγαν με πολλή βρεξη, και μάλιστα ο Γέγκινς, ο Ίβερσον, ο Δόλης κι' ο Κοστάρ. Κι' έγιναν άρκετά εύθυμοι, έκτος από τον Ζάκ, που ένω στο σχολείο ήταν ο άρχηγός της εύθυμίας, τώρα καθόταν παράμερα σκεπτικός. Ήταν ανεξήγητη ή άλ-

λαγή αυτή στο χαρακτήρα του τρελό- παιδου κι' οι σύντροφοί του με απο- ρία των ρωτούσαν τι έχει αλλά ο Ζακ δεν τους έλεγε τίποτα.

Τέλος τὰ παιδιά, κατακουρασμένα, σκέφτηκαν και για ύπνο. Τὰ μικρά κατέβηκαν άμέσως στις καμπίνες του πλοίου. Ο Γόρδων όμως, ο Δόνιφάν κι' ο Μπριάν θέλησαν να γυρουν πίσω με τη σειρά των. Και τὸ σκέφθηκαν καλά, γιατί ίσως ήταν κίνδυνος να προσβλη- θούν τὴ νύχτα από θύρια ή από άπό- μα πιδ άγριους θάλασσες.

ΑΣΤΟΧΗΜΕΝΗ ΕΥΧΗ

Απλά χωρίσαμε με τον αδερφό μου. Ο χωρισμός μας δεν ήταν θεαματι- κός, μήτε είχε τίποτ' από τὰ περι- στατικά που σηματοδοτούν τέτοιες ώρες. Ήταν ίσα-ίσα όλοτέλα πεζός.

Από βραδύς, ο λουστρός πήγε στο σταθμό τὰ πράγματά του. Εκείνος ήταν λίγο νευρικός και δεν μας άκο- λούθησε.

Τὸ πρωί ήταν κίβλας ντυμένος, κα- θόταν στον καναπέ και περίμενε να φύγωμε. Στὰ μισά του δρόμου, θυμή- θηκε πὸς είχαμε ξεχάσει στο σπίτι τὴ φορτωτική και τὸ κουτί τὸ βερνίκι για τὰ παπούτσια, και γυρίσαμε πάλι για νὰ τὰ πάρωμε. Έτσι, κι' ο πρώ- τος άποχαιρετισμός νοθεύτηκε.

Μέσ' στο βράδι, ή θέση του έτυχε νάναι όχι απ' τὸ μέρος του Σταθμού, μα απ' τὴν άλλη μεριά: δεν είχαμε νὰ ποῦμε τίποτα, ώστόσο, για νὰ βλεπό- μαστε λίγο ακόμα, πέρασα και στά- θηκα αντίκρυ. Έτυχε ακόμα ναρθεί σε λίγη ώρα και νὰ σταθί ανάμεσθι μας μιά πελώρια άμαξοστοιχία από φορτηγά, και ίσα-ίσα μπροστὰ στο παράθυρό του σταμάτησε ένας τετρά- φηλος κύβος μαύρο κάρβουνο. Πέντε σχεδόν λεπτά πέρασαν έτσι.

Τὸ σημαντικό χτύπησε και τὸ θα- γόνι τον συνεπήρε χωρίς άργοπορία μαζί του, με πολὺν άλλον κόσμο, βα- γόνια, σιδηρικά, δέκα όργυιές πίσω, δλα μονομιές, μονοκόμματα. Και τό- τε, πίσω απ' τὸ θαμπό γυαλί που κακ- κίνιζε τὸ άγρυπνισμένο πρόσωπό του, ανάμεσα απ' τὸς σωρούς τὸ κάρβου- νο, μου έστειλ' έναν άποχαιρετισμό με τὸ χέρι. Απόρρησα για τὸ σημάδι τοῦ τῆς τρυφερότητας, και στοχά- στηκα για λίγο τὴ σημασία του, κα- θὼς τὸ τραίνο τυλιγόταν σ' ένα ποτά- μι μαύρον καπνὸ . . .

Γύρισα στο σπίτι: τὰ παράθυρα κι' οί πόρτες ήταν ακόμα δρθάνοιχτα και δεν ήταν τίποσ νὰ καθίσω πουθενά, απ' τὴν άκαταστασία. Εημέρωνε πνιγη- ρή, καυτερή καλοκαιριάτικη μέρα, κι'

οί ώρες άχνες, σάν καπνίς από βρε- μένο άχερο, τυραννοῦσαν τὴν ψυχή, καθὼς θάμπωναν τὴς άκρες τοῦ όρί- ζοντα. Ὡς τὴν ώρα που έφυγα για τὴ δουλειά μου, δεν είπαμε τίποτα, δεν ήταν άλλως τε και λόγος. Σιωπη- λά ή μητέρα μου έκλαιγε στο μαγε- ρεϊό. Και στὴν αὐλή ήταν ήσυχία ά- κρα. Οί μαῦροι στοχασμοί άπολόθη- καν πιδ ύστερα . . .

Στο τραπέζι, ή μητέρα μου έλειπε, κι' έτρωγα σχεδὸν μονάχος, μέσα στο σπίτι μας που άδειάζε όλοένα. Τὰ πα- ραθυρόφυλλα ήταν κλειστά, μα έκανε στὴν τραπεζαρία ζέστη, σκληρή κι' επίμονη ζέστη, και τὸ μισόφωτο ήταν ακόμα κουραστικό για τὰ μάτια.

Στὴν άκρινή πόρτα, απ' τὴν αὐλή, πρόβαλε άξαφνα μιά νεαρή γυναίκα με τὰ μαύρα. Ανέθηκε στο κατώφλι και μου έκανε νόημα πὸς θέλει νὰ μου πει. Παραίτησα τὴν πετσέτα, πέ- ρασα στὴν άλλη κάμαρα και τὴν έ- ζύγωσα. Στο χέρι της κρατούσε μίαν άδειαστή σακκούλα: στοχάστηκα πὸς θα ζητούσε ψωμί.

Δὲ θέλω ψωμί, οὔτε λεφτά, μου εἶπε. Εγὼ, παιδί μου, θέλω, αν έχε- τε, νὰ σὰς έργασθῶ. Αχ, μαύρη ή ώρα και σκοτεινή. . . Εχω παλληκά- ρι άρριστο, παλληκάρι χτικιασμένο, άγόρι μου, — κι' εδῶ χιμηλώσε τὰ μάτια, — λέω αν έχετε, μα μου δώσατε κανένα ρούχο νὰ τὸ φορέσω. Ίδρω- νει, γυτίκα μου, ποτάμι ο' ιδρώτας, και δλα άπάνω του χαλιδνε.

Κάθησε χάμω στο πέτρινο κατώφλι. Δυὸ ώρες έκαμα δρόμο με τὰ πό- δια. Ὡχ, άπόκαμα. Απ' τὸ Ίπποδρό- μιο έρχομαι, έχει κάθισαι, νὰ σὲ χαρῶ.

Η λιλία της ήταν άπλή, σχεδὸν ά- διάφορη, σὰ διαδοστή. Μὰ εξαφανιέ- τας στεναγμὸς βαθούλωσε τὰ λόγια της: κ' ήταν σάν νάνοιξε ως κάτω, κι' αναφάνηκε ή ίδια της ή ψυχή. . .

Η θειά μου, απ' τὸ μαγερεϊό, κάτι είχε νοιώσει κι' άρχισε νὰ γκρινιάζει. Χτὲς κίβλας δώσαμε μιά παλιάν άλλα- ξιά ρούχα σ' έναν πτωχὸ στὴ γειτονιά, για τὸ καλὸ τοῦ αδελφοῦ μου. Μὲς στο ντουλάπι δεν είχε τίποτα. Τὰ ράφια είχαν άρακίσει. Πάνε πιά, τίποτα δεν έμενε, αὐτὰ ήταν δλα. . .

Στ' αλήθεια, κι' εγὼ που έφαγα, παραμερίζοντας τὴς φορεσιές, μόνο ένα μισοφαρμένο σακκάκι τοῦ πατέρα μου εβρισκα, μα που μπορούσε νὰ φορεθῆι ακόμα για τὸ σπίτι. Πήρα δυὸ φορὲς τὰ ρούχα στὴ γραμμή, — δεν ήταν άλλο. Πὸς νὰ τῆς δώσω ένα τέτοιο ρούχο; — Πηγαίνουσε άναποφάσιστα, κι' άκουγα τὴ θειά μου νὰ λέει και νὰ ξα- ναλέει πὸς, άμα γυρίσει ή μητέρα μου, θὰ με μαλώσει.

Ξαναγύρισα στὴ γυναίκα. — Κάθεσαι μακριά; τὴ ρωτῶ. Δεν

μπορείς νὰ ξαναπάρσεις τὸ βράδυ, νάναι: κ' ή μητέρα μου εδῶ, νὰ σοῦ βρούμε κάτι, νὰ σοῦ δώσωμε;

Πικροχαιροέλασε. — Αχ, δυὸ ώρες έκαμα, παιδί μου. . . Απ' τὸ Ίπποδρόμιο έρχομαι, δὲ σοῦ λέω; Στο Φάληρο κάτω. . . Πόρτες χτύπησα καν και καν, δὲ βρέθηκε ψυχή νὰ σπλαχνιστῆι. . . Δεν πειράζει, ας εἰστε καλά, που έχετε τὴν καλή προαίρεση. . .

Άκουμπώντας χάμω τὴν παλάμη, έκανε ν' άνασηκωθῆι απ' τὸ κατώφλι. Τὸ δαχτυλίδι της φάνηκε. Δυστυχι- σμένος γάμος, τρισδυστυχισμένη γέννα, που σπάρθηκαν τὸς συμφορές!

— Για στάσου! τῆς εἶπα. Και ξαναγύ- ρισα στο ντουλάπι με άπόφαση.

Έφερα κι' έβαλα τὸ φαγωμένο ρούχο στα χέρια της.

Τὸ πρόσωπό της καταχλώμιασε και τὰ χεῖλια της έφριξαν. Μὲ τὰ κοκκα- λιάρικα τὰ δαχτυλά της έπιασε τὸ δικὸ μου χέρι.

— Εγὼ θέλω, τῆς εἶπα όρμηνευτικά, για έναν ξενητεμένο νὰ μὰς εὐχηθεῖς. Νὰ κάνει καλὸ ταξίδι: κι' εκεί που πάει νάναι καλά.

Μὰ εκείνη, τρέμοντας σύγκορμη, και σφιγγοντας τὴν απαλάμη μου, με τὰ ματόφυλλα καταβασμένα κάτω, είχε άλλου τὸ νοῦ της.

— Αξαναπὸ καλὸ νὰ ιδεῖς, γυτίκα μου χρυσά! Αξαναπὸ καλὸ με δροσιές, κι' άξαφνα νὰ σ' εὐπράνει: ο' Θεός. Οπως άλάφρωσε τὴν καρδιά μου τὴ χαρο- καμένη, έτσι κι' ο' Ίησους Χριστός νὰ σοῦ τὸ δώσει, νὰ χαρεῖται τὰ χρυσά σου νεύτα και νὰ σὲ χαίρεται ή μαν- νούλα σου. . .

Ένοιωσα, αλήθεια, σάν ένα ξένο θέλημα νὰ μου γεμίζει τὴν ψυχή, και τὸν εαυτὸ μου έτοιμο νὰ τὸν συνεπάρει ή δύναμη ή ξένη, που κατέβαινε μέσα μου απ' τ' αὐτιά μου, κι' έμπαινε απ' τὰ κρύα μου δάχτυλα. Μὰ δεν πρό- φτασα, δεν μπόρεσα νὰ τὴν κάνω δι- κιά μου εκείνη τὴν πνοή, που μ' άγ- γιζε για λίγο κ' ύστερα έφυγε μακριά, πάνω απ' τὴν ψυχή μου, σάν από κλει- στη καμπύλη που αποδιώχνει κάθε τι.

Γιατὶ ο' διαταγμός, ή εδῶνη μου είχαν κίβλας κερδίσει τὴν ψυχή. . . Η θειά μου μουρμούριζε πιδ πολὺ απ' τὴ θέση της. . . Κάτι σὰ μεταμέλεια, σάν τύψη, σάν κακή πράξη, ένοιωσα μὲς στον εαυτὸ μου, κ' ή μικρόχαρη ζωὴ μοιρά- στηκε τὴ δειλασμένη μου συνείδηση. . . Τὸ θάμμα έγινε φέμμα, — κ' ή υπερύ- σια ή εδχὴ έγινε μιά μάταια ήχώ. Τὴν έχασα για πάντα, τελείωσε.

Παράτησα τὸ χέρι τῆς γυναίκας εδ- γενικά, και ξαναγύρισα στο φαγητὸ μου. Κ' ήμουν πιδ άνδρεχτος, πιδ ά- δειανός, και πιδ πικραμένος από πρώτα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΒΡΑΧΑΚΙΑ

Ο μικρά βραχάκια, μωροκαλιόμενα από τὴν τεχνήτρα θάλασσα-κυρά, ο μικρά βραχάκια, πολυαγαπημένα από τὴν κυρά σας κι' από τὰ παιδιά.

Πάντα τὰ φιλιὰ της, τὰ χαιδέματά της περισσὰ τὰ έχετε, κι' αν ποτε θυμάνει, σὲς δεν τὴν προσέχετε!

Ο μικρά βραχάκια, μικροκαλατάκια τῶν τρελλῶν κορβιῶν, τῶν μικρῶν γοαθῶν και τῶν πεταλιῶν και τῶν καβουριῶν. . .

Πάντ' αγαπημένα, πάντ' αδέλφωμένα στα χαιδέματά της, και τὰ έρμα βρόδνα εἰς τὰ παραμύθια και τὰ μυστικά της. . .

Άγγελος Έλπίδας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Περάσαμε ώραία όταν είχαμε πῆσι στοῦ Σταυροῦ τὸ πανηγύρι. Περάσαμε από πολὺ ώραία μέρη κίνη τὴν ήμέρα: Κάτω από δέν- τρα που δεν σάφιναν νὰ δῆς τὸν οὐρανὸ, από μονοπάτια που σκε- παμένα από χόρτα, σέκαναν νὰ τὰ χάνεις και νὰ μὴ ξέρεις που νὰ πατήσης, κι' από βρούς που κῆθε τόσο τρέχανε στα πόδια σου. Και φτάσαμε σὲ μιά μεριά που ή δημοφιλῆ της σέκανε νὰ τὰ χάνεις. Ήταν και συννεφιασμέ- νος κίνη τὸ μέρα ο' οὐρανός. Πάρα-κάτω, σὲ άλλα χωριά χα- μηλότερα, βλέπαμε ήλιο, αλλά περῆναι που είμαστε: εἴμεῖς, δεν μπορούσε νάναι άλλως.

Γιατὶ ήταν τὸ ψηλότερο χωριὸ τῆς περιφέρειας, τὸ χωριὸ που κοφόρησε σὲ δόλοκληρες γενιές τὰ γύρω χωριά, τὰ πάνω και τὰ κάτω. Μιά χαράδρα βαθιά άρχι- λει από ψηλά στὴν κορφή που ήταν ως έτακόσα μέτρα πάνω κάτω, και κατέβαινε βρίζοντας από δημοφιλῆ ως τὴ ρεματιά, κι' από κει προχωρούσε ως τὴ θά- λασσα. Κι' εἴμεῖς βρισκόμαστε τώρα σὲ μιά μεριά λίγο πιδ κά- τω από τὴν κορφή, που φαινό- ταν πολὺ άγρια, κι' όπου προ- σάδες και δέντρα όργιάζαν, και τὰ νερά που κυλούσαν στα πόδια σου σὲ κάνουν νὰ τὰ σηκώνεις δὴ τὴν ώρα, γιατί νόμιζες πὸς βρισκόσουν σὲ βάλλο. Δάφνες πλώριες, κι' άπάνω σὲ μιά σκα- φίλωνε παιγνιδίζοντας μιά νέα κληματαριά. Καστανιές χιλιόχρ- υες, κι' άπάνω σ' ένα μιά λεύ- κα, μιά λευκά φουντωτή, πεπε- χτή,καμαρωτή σὰ νυφούλα, έκα-

νε αντίθεση με τὰλλα που φαι- νονταν τόσο παλιά. Μὰ είμαι βέβαιη πὸς, αν έ- σκυφες βαθειά μέσ' στὴ ρεμα- τιά και κοιτάζες, θάβλεπες ότι ή λευκά αυτή ή όροψη δεν εἶ- ναι ή πραγματικὴ που έπρεπε νάναι, ή συνομήλικη με δλα τὰ άλλα, αλλά ένα παρακλάδι της, ένα κλωνί π.ν. θέρειψε τόσο και έμοιαζε με δέντρο: γι' αὐτὸ ήταν και τόσο χαρωπὴ, γιατί ήτανε καινούργια.

Μυριές και θάμνοι, πλατάνια και κισσοί και δλα, δλα τὰ χορ- τάρια, δλες οί πρασινάδες που ζούνε στο νερό, ήταν εκεί δά μα- ζεμένα, και τὸ νερό έτρεχε από κάτω τους βιαστικό και τῆκανε νὰ πῆρουν ζωή. Αλλά μόνο ε- κεί ήταν έτσι άφαιρα. Γιατὶ μό- λης περνοῦσε, άρχιζε ένα βου- νὸ, απότομο, ξερακιανὸ, που ο- ψήνονταν σάν τείχος κι' έκρυβε τὴν δημοφιλῆ αὐτήνη.

Αλλά τὸ δημοφότερο δεν ήταν αὐτὸ. Τὸ πιδ ώραίο ήταν τὰ ση- μαγμένα σάκκια που βρισκονταν εκεί, ή παλιά αὐτὴ ζωὴ που πέ- ρασε και πάει, τὰ σάκκια τὰ γε- μάτα μυστήριο, που οί τοῖχοι των σου μιλούσαν για ζωὲς που ζή- σανε εκεί, για νιάντα χαρωπά και τρομαγμένα, για γρησταῖά άκο- γητεμένα απ' τὴν έλπίδα τῆς λευτεριάς. Γιατὶ εκεί, κάτω απ' τὰ δέντρα που σήμερα πῆσι δεν υπάρχουν, κρυφτηκαν γενιές από τὰ μάτια και τὴς επιδρομὲς τοῦ κακακτητῆ και τοῦ πειρατῆ. Για- τὶ εκεί που τὸς έκρυβε τὸ από- τομο βουνὸ κι' ή χαράδρα, που τους έκρυψε τὸ κρυφὸ ή παγω- νιά, που τὸς φύλαγε ο' λιγοστὸς ήλιος που βλέπανε, εκεί που δεν αερίζεταν κανεὶς νὰ ζῶνε άνθρω- ποι, κάτω από τὰ πουλιά, εκεί λαχτα- ροῦσε μιά ζιχὴ. Εδῶ νὰ, λέει, ήταν μῆλος τότε, κι' εκείνη ή εκκλησοῦλα που σήμερα κρέπεται νὰ σκύψει: δυὸ φορὲς για νὰ μῆς μέσα, εκείνη ή εκκλησοῦλα ήταν ο' βομῆς τόσον και τόσον ψυχρά.

Τὰ σάκκια αὐτὰ με τὰ μικρά παράθυρα και τὰ χαμηλά ταβέ- λια, που σήμερα μόνο μελαγχό- λια και σκέψη σκορπάνε, τότε στέγασαν τὸ καθένα κι' από ένα σὸν όμαδικὰ μαζεμένο.

Δὲν φαινονται πολλά, πάντε-ε- ξη, τόσα θὰ ήσαν και τότε, άλ- λά φύλαγον μιά ζωὴ που χύθηκε άγορτερα άκάθεκτη στα γύρω και τὰ κάτω χωριά. Κι' οί άνθρωποι που' περάσαν αὐτὴ τὴ ζωὴ, που ένοιωσαν τὴ λα- χτάρα τῆς λευτεριάς, μα που δεν τὴν απόλασαν, δεν ζῶνε πιά, οὔτε τὰ δέντρα που τὸς έκρυψαν δεν υπάρχουν τώρα. Μόνο τὰ σάκκια τους τὰ σημαγμένα, που τὸ καθένα σου λέει φωναχτὰ τὴν ιστορία του, στέκουν ακόμα όρ- θά, γεμάτα μυστήριο και πλῆξη, και μοιάζουν σάν φωλιές έρμης που τὰ πουλιά τους πέταξαν και

πάνε. Από τὴς ριζὲς τῶν δέντρων πετιόνται νέα παρακλάδια που φουντώνουν και θεριβουν, εκεί στὴν ίδια τὴ μεριά: αλλά τὰ παρακλάδια τῶν ψυχῶν που ζή- σανε σὲμὰ τους δεν είναι πιά έ- κει. Φύγανε, ζήτησαν άλλου έ- στυλο κι' άφησαν τὰ σημάδια αὐ- τὰ μέσ' στα καινούρια, και τὰ παλιά δέντρα, μέσ' στο αἰώνιο νερό, σάν τρανὴ απόδειξη, σάν ζωηρὴ ζωγραφιά, νὰ μαρτυρῶνε στο διαβάτη τὴ σκέψη μῆς μα- ραζιασμένης, μῆς παλιάς, άλλο- τινῆς ζωῆς.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Σπίτι παλιὸ χρισμένο σὲ στενὸ κι' άπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε που ήμουναι παιδάκι!

Μὰ τώρα φέρνω με τὸ νοῦ μου τὴς παιδικῆς κι' άξέχαστες χαρὲς και τὴς συγχρίνω με τὴς τώρα και βλέπω τὴς παλιέπραγματικῆς.

Θυμάμαι κάμποο δειλινὸ που έπαίξα με τ' άλλα τὰ παιδάκια παίζαμε με φωνὲς τὸ γεωργὸ και με τὴ λάσπη χιτίσαμε φουρνάκια

Σπίτι παλιὸ χρισμένο σὲ στενὸ κι' άπόκεντρο σοκάκι, πόσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα τότε που ήμουναι παιδάκι!

Τὸν Μονάχη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Οί γετόνισες, καθισμένες στις καρέκλες, στο πεζοδρόμιο, κου- βεντάζον. Εδῶ είναι ή κυρία Μαγδαληνή, ή μαμμά τῆς Άννας, ή κυρά - Λενιά, η γιαγιά τῆς όρ- φανῆς Κικῆς, ή νόστιμη Χρυ- σοῦλα, ή μεγάλη αδέλφη τῆς Φαφῆς.

Αὐθ' μωροδάκια παχουλά και κόκκινα κάθονται σὲ δυὸ μικρά μαξιλάρικα. Είναι ντυμένα με τὰ καλά τους και τὸ ένα κοιτάει τὸ άλλ' ο με τὸ στόμα άνοικτό.

— Εχω και νταντέλα, εἰς ε- χεις; — Εμένα τὰ παπὰ μου είναι λουτινια, έσένα ζὲν είναι!

— Εχω και κοδελι! — Νὰ κι' εἰς, εἰς.

Πιδ πέρα μιά παρὰ από πεν- τεξὴ άγόρια, ντυμένα κι' αὐτὰ με τὰ κυριακάτικα, παίζε βόλους: — Μπρός, παίζε! — Καλέ τι μῆς λές; δική σου οσάρτ είναι!

— Τίνος τὰ πουλάς αὐτὰ; τώρα δεν έπαίξα; Κι' εἰς εξακολουθοῦν τὸ παι- χνιδι τους, πότε μαλώνοντας, πότε αγαπημένα. Που και που άκούεται ή φωνὴ κάποιας μη- τέρας:

— Τάκη! Καλέ, με τὸ καλὸ σου παντελόνι κυλιέσαι μέσ' στα χού- ματα; Θὰ τὸς πετάξω πῆσι αὐ- τὸς τὸς βόλους!

Σ' ένα πεζοῦλακι κάθονται δυὸ κορίτσια καμιά δεκαριά χρονῶ: τὸ ένα φορεῖ ένα ρὸβ κτυπητὸ φου- στάνι, τὸ άλλο ένα κίτρινο. Τὸ πεζοῦλα τόχον σκολισμένο με

διάφορα χρωματιστὰ γιολάκια, κομμάτια σπασμένων πιάτων. Στὰ γόνατά τους είναι έπαλωμένη μιά μεγάλη καλοντεμένη κούκλα. Έξαφνα άκούεται μιά φωνή: — Μὰ δεν άφίνετε πῆσι τὴς κούκλες, νὰ τῆς ήξουμε λίγο σχοι- νάκι;

Τοποθετοῦν τὴν κούκλα με προσοχή στο πεζοῦλι και ενό- νουται με μιά ζουλοπαρέα. — Ένα,δύο, τρία. Μπρός, μπαίνω! Έλα και σύ, Κικὴ! Χόπ,χόπ, πιδ γλήγορα, πιδ γλήγορα! Καὶ τὸ σχοινάκι γυρίζε κτυπώντας ορθ- μικά τὸ χῶμα και σχηματίζοντας μιά μεγάλη καμάρα, που μέσα τῆς πῆδῆει ένα δλόκληρο κορι- τσοῦνι με γέλια και ξεφωνιτά. Καὶ ύστερα κουρασμένες κάθονται νὰ ξεκουραστοῦνε. Κατὴ τὴς 7 άκούει τὴ συνηθισμένη φωνὴ τοῦ στραγαλατῆ. — Στραγάλια πασο- τέμπο! και τρέχουν να γεμίσουν τὴς τσέπες τους με τὸ κυριακά- τικὸ τὸς άπίδομα. Όσο βρα- διάζει άφίνουν τὰ παιχνιδία κι' άρχίζουν τὰ παραμύθια, καθισμέ- νες με τὴ σειρά στο πεζοδρόμιο.

Τότε τὸς διακόπτει μιά φωνή: — Ελάτε, παιδάκι, ήρτ' ο' μαμα- πῆσι!

Καληνυχτίζονται και μπαί- νουν στα σπῆτια κουρασμένες, με τὴν έντίπωση άόμνη τῶν παρα- μυθῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν περῆτατο, ένας κύριος χαίρετὸ τὸν πατέρα του Τοῦτο. Κι' ο' Τοῦτος: — Γιατὶ, μαμμά, αὐτὸς ο' κύ- ριος μῆς έδειξε τὸ καπέλο του; Νὰ τὸ ιδουῦμε που είναι καινούρ- γιο;

Μίμης Πρώιμος

Στὸ Σχολεῖο. — Είναι δικὸ, κύριε καθηγη- τῶ, νὰ τιμωρηθῆ κανεὶς για προ- γμα που δεν έκαμε; — Όχι βέβαια.

— Τότε νὰ μὴν τιμωρηθῶ κι' εγὼ που δεν έκαμα, τὸ θέμα μου. Φραγίτσος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εἰσήλθε εἰς τὸ 50ὸν έτος της. Όσοι έγράφον τὰ στα- λένα πέντε πρώτα φύλλα του Δεκεμβρίου, θεωροῦν- ται συνδρομηταί και παρα- καλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συν- δρομήν των.

Όσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον που είχαν στο 1927, πρέπει με τὸ ανανεώ- σουν τὸ ταχύτερον δια τὸ 1928, διότι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων οσα δεν ανανεώθη- σαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὰ θεοῦ έλεῦθερα νὰ τὰ διδο- στὸν πρώτον ζήτησιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΜΑΓΙΑΣ»

Αθήναι, 28 ὅδος Ἐυρυπίδου τῆν 2 Φεβρουαρίου 1928.

ΠΑΙΔΙΑ μου, σήμερὰ δὲν ἔχει Ἀλληλογραφία. Καὶ νὰ σὰς εἴη γῆσιν γιὰ τὴν ἄρκετὴν ἐβδομάδα τὴν δὲν βγαίνο στήν ἡμέρα μου καί, μ' ἄλλή τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουμε, κί ἐγώ κί οἱ συνεργάται μου κί οἱ τυπογράφοι, δὲν κατορθώνουμε νὰ μοῦμερ σὲ ἀξίη. Κί' αἰτία ἡ Ἀλληλογραφία, ποὺ θέλει πάντα πολλὴν καιρὸν καί γιὰ νὰ γραφῆ καί γιὰ νὰ τυπωθῆ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν κέρω Ἀλληλογραφία γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, γιὰ νὰ μπορέσῃ μιά φορὰ νὰ τυπωθῆ Σάββατο. Βέβαια κί' αὐτὸ θάρρησιν κάπως. Τὸ ἄλλο ὅμως θὰ τυπωθῆ Παρασκευή, τὸ ἄλλο Πέμπτη κί' εἰσι γινόμεστε πάλι ἐνήμεροι. (Γιὰ τὴν γιὰ νὰ λαβαίνετε τὸ φύλλο Σάββατο, πρέπει νὰ εἶναι ἑταίμο ἀπὸ τὴν Πέμπτη.) Καί τώρα ποὺ ἔξερете τὴν αἰτία, δὲν πιστεύω νὰ δυσχερευθῆτε. Ἄσθε μοῦ γράφατε ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα, ποὺ δὲν θὰ λάβετε ἀπάντησιν. Θὰ λάβετε 5 ταν μοῦ εἰσαγγράφεισ.

Θὰ εὐχαριστήσω μόνον ἐκείνους ποὺ ἐσπείδωσαν καί ποὺ ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα εἶναι οἱ ἐξῆς: Σοφία Θ. Μπαρμύχα, Σὺλλογὸς «Διαπλαστικῆ Ἀμυνῆ», Σουσουράδα, Δημ. Κοπανίτσας, Ναυαρχος Κανάρης, Πάνδροςος, Μηνάς Γ. Αἰμιάκης, Εὐθὺμία Καμπύλου, Νεάνης τοῦ Ἰονίου, Γιανκομύλητη, Σὺλλογὸς «Βολιώτικη Τελοπαρὰ», Ἀνδρ. Γε. Οἰκονόμου, Νανάκης Γ. Δαράτος, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ἀπόστολος Ἀποστόλου, Ρεσιόνα. — Ἔδωε σὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ. Κί' ἐλπίζω σὺν ἔρχομενο νὰ ἔχω νὰ εὐχαριστήσω περισσότερο.

Ὅραιος Ἐπιστολὰς μου εἰσταίαν ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα κί' οἱ ἐξῆς: Μελαχροῖν Ἐκρηλοπούλα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Κασσιόπη, Θέσπις, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Κολοκυνθόσοπος, Διλιάννα, Ἐθα, Φάτος Δάμνης, Ἐξυπνη Γατούλα, Σπύρος, Ἐνδοξο Σούλι, Κόπανος, Ἀφρυσμένο Κύμα, Πέτρος Ρινοαί, Σερρόβηχας, Ἀνθισμένη Λεμονιά, Ἀρχαία Ἑλλάς, Ἀέρινος, Σαρδανάπαλος, Κάμεν Σόλβα καί Γυρτοπούλα. — Ἐξέλεσα τίς παραγγελίας τῶν καί τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἰδὲν ψευδὸνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἐναντιοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρίθημενα ἢ ἐναντιοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ, ἐγκύουν εἰς ἀόριστον καί δὲσ ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσιον.

Νέα Ψευδώνυμα: Δόξδος Ἐβλινκτον, ἄ. (ΓΚ). Κόρη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΜΠ). Κλειδί τοῦ Παραδισίου, κ. (ΝΒ). Κόπανος, κ. (ΨΔ). Ἀστερίκος, ἄ. (ΒΤ). Θαλασσιῶς Ζαχαρίας, ἄ. (ΒΓ). Κρητικὸ Ἀερογιάλι, ἄ. (ΓΚ). Ἀδωνιαν, ἄ. (Champion). Αἰγυ-

πιακὸς Ἀσθίη, κ. (ΝΡ). Δεάνδρος, ἄ. (ΔΖ). Ἐγώ, ἄ. (ΝΔ). Μικρὸς Γυμνασιόταις, ἄ. (ΝΔ). Ἡβη, κ. (ΖΚ). Ζακελίνα, κ. (ΧΣ). Βίξεν, κ. (ΙΣ). Διέντια, κ. (ΧΤ). Ἀνατολίτισσα, κ. (ΜΤ). Διαβολάκος, κ. (ΕΖ). Τιτίκα, ἄ. (Ἀθλοῖ). Γαβριάς, κ. (Ἀθλοῖ). Ἰαβέρης, ἄ. (Ἀθλοῖ). Ἀτέλιμα, ἄ. (Ἀθλοῖ). Γιάννης Ἀγιάντης, κ. (Ἀθλοῖ). Φαντίνα, ἄ. (Ἀθλοῖ). Ἐπονίη, ἄ. (Ἀθλοῖ). Θερινιάδρος, κ. (Ἀθλοῖ). Μύρτος, ἄ. (ΟΒ). Ἀνθούλα, κ. (Ψ);. Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΕΧ). Ἀνανώσεις Ψευδώνυμον: Ἀέρινος, ἄ. Χλόη, κ. Μασκατίτσα, κ. Ἀρχιτεμπέλης, ἄ. Διλιάννα, κ. Ἰδιότροπο Γατάκι, κ. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, ἄ. Ἀγνή Ψυχούλα, κ. Ταξιδιάρικο Κύμα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαύζεται τοὺς φίλους τῆς: Προσοπάκη (βραβεῖον ἔσπειλά). Μελαχροῖνουλα (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ). Ὀδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη. Ἀλόπενα τῆς Μυτιλήνης (Ἑλλάδα ἐξόρλησιν κί' εὐχαριστῶ). Ἀλεξανδρινὸ Διαπλαστικόπουλο (πολὸ νόστιμο τὸ γραμματάκι σου σ' ἐπίστωσα μὲ 50 δραχμὰς εὐχαριστῶ). Δεάνδρον (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ, ἔσπειλα). Διον. Ν. Καρατῆζην (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ). Θαλασσοταραχὴν (συμπλήρωμα Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ). Κενεζάκι, Βάρναν τοῦ Κανάρη, Κοσμάν Γεροθανάσην, Καίριαν, Γαλαξίαν κτλ. κτλ. Ἀρχιτεμπέλην, Ἀδωνιαν, Κρητικὸ Ἀερογιάλι (ἔσπειλα). Εἰς δὲσ ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου, θάπαντησιν ἀπὸ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ἀπριλίου.

146. Δεξιόγραφος Σὲ πρόθεσιν ἕνα ἄστρο Ἀπλοῦστα καὶ κολλῶ Καί στήν κοινὴν μίαν γλῶσσαν Σὲ ἀποχαιρετῶ. Ἰσάκ-Κουγγιαν

147. Συλλαβογράφος Τὸ πρῶτον βεβαιώθει Τὸ δεύτερον φωνίσει, Κί' ὅποιος τὰ δύο ἐνώσει, Τὸν οὐρανὸν... μαυρίσει. Σπυριανὸν

148. Αἶνιγμα Τὸ θηλυκὸ μου ὄρα θελητικὴ Τροφὴ τὸ οὐδέτερόν μου θεσπετικὴ. Θεοδόσφην

149. Ἐσάγρα * * * * *

Ὅριζοντίας ἀνω, Σειρήν κατω, ὀρχαίος Θράξ μουσικός. Καθέτος, ἀριστοτέλ, τροφὴ δεξιὰ, πρόθεσις εἰς τὸ μέσον, πόλις τῆς Τουρκίας. Ἀνεμὴν τοῦ Βουνοῦ

150. Κρητογραφικὸν 1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Ἄρχ. συγγραφέας 2 1 4 6 8 = Εἶδος πλοίου 3 6 1 2 8 = Ὀρυκτὸν

4 2 7 5 4 1 2 8 = Ζῶον 5 6 7 2 8 = Ἄρχ. θεός 6 1 3 8 = Ἰστορ. ποταμὸς 7 5 4 6 5 6 = Πόλις 8 5 4 5 7 2 8 = Ἠθὸς Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

151. Ἀκροστιχίς Τάριχά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον μυθιστοριογράφον:

1, Φιλέλλην ποιητής 2, Θεὸς καὶ κληνῆτης 3, Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς 4, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου. Κρητικὸπουλο

152. Φωνητολόγιον ρβ - ἔλν - δλ - γ - μ - σ - λπ Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

153. Γρέφος πα, πα, πα, κακί Δὲν Κιχδὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

154-158. Lettre Magique Remplacez une lettre à chaque des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots: ciel, âne, ville, sol, terre. Θαλασσοταραχὴ

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀουίη, τοῦ φῶλ. 50

686. Πρωσσία (πρό, Σία). — 687. Ἡμερολόγιο (ἡμερο, λόγιο). — 688. Σμύρνα-Σμύρνη. — 689. Θεά - θεά. (1, ἄκου... 2, 690. Κ ΚΑΙΡΟΣ... 3, Ε ΚΑΙ ΣΤΙ Ἀνδρῆσος 4, ΕΣΤΙΑ ΠΥΡΑΙΣ ΠΥΡΑΙΣ 5, ΚΑΚΑ ΤΑ...)

691. ΠΡΑΚΕΙΟΣ (ροή, Ἀρεῖος, κλεις, Μίρος, Εἶρα, Πιάς, ὄρος, Σείριος). — 692-696. Διὰ τοῦ Ρ: σῆρος, ρῆμα, ἀρεῖς, κρείσις, ροιά. — 697. ΤΗΝΟΣ ΡΟΔΟΣ (Τῆρος, Ἡθ'Οποῖός, Νοδός, Ὀρ'Οφῆ, Σί'Συρος). — 698. Ἀκόμα νὰ με λῆσῃς; (α κόμμα, ν, ἀρελ' εἰς εἰς;). — 699. Berge-Gerbe. — 700. Par C: cour, cire, cote, race, vice.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1899) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς κέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καί δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος δραφ. δρ. 30 καί ραμμένος δρ. 35. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφός καί δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 23 εἰς ἀρραφός εἰς ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πὺς καθε μὲ ραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεθῆ ἀμέσως, πρὸς τὴν ἀ συνδεδεμένη καί μὲ μιά τυπωμένη ταχυδρ. ἀπὸ αὐτὴς πὺς σ' ἐπέλλομεν τὸ φύλλο καθε ἐβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ τὴν στοιχεῖα δρ. 8 (τὸ ἐλάχιστον τῆσιν Πέτρων τῶν 10 λέξων 60 λέξαι κί' ἕξ, μὲ πέντε ἀστοιχεῖα ἐστί 70 κί' μὲ κρητικὰ δρ. 1. Ὁ χρηστικὸς στοιχος δρ. 3. Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαράτητη. /ΚΗ - 168/

Ἡ Αἰλιάννα ἀλλάζει τετραδιάσια μόνον μεγάλα παιδιὰ. Ἄσισ: Βαρδύχα, Ἡ φναῖς Ἡρακλείου. /ΚΗ - 169/

Πρωτομηνίοντες σὺν Διαπλαστικῶν κρητικῶν ὄλων-ες κί' ἀνταλλάσσει Μυστικὰ μὲ διεύθυνση: Στρατῆ Μηνεῖο Μυτιλήνη. Μύρτος /ΚΗ - 170/

ΡΟΔΟΝ ΤΟ ἈΝΑΡΤΟΝ ΥΠΟΜΝΗΤΙΟΣ ΔΗΜΟΦΩΝΕΙΣΜΑΤΩΝ /ΚΗ - 171/

Διαπλαστικόπουλο, ἕνα φύλλο στήν ΑΓΝΗ ΨΥΧΩΝ /ΚΗ - 172/

Μακρινότας σὺν σαλονάκι τῆς Διαπλαστικῆς γιὰ τὸν ἄλλον. Κολοκυνθόσοπος, Ἀριστοκράτισσα, Μπερμ, Ἡβη Βραχέτι, ἀνταλλάσσει τετραδιάσια Στάιτες: Γαίωρον Πικουτοῦνην, Μηνεῖο σὺν δὲ Σερρόβηχον. Σερρόβηχον /ΚΗ - 173/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ Ἄς ἂν ἐπιτραπῆ νὰ ἐραθῆσθωμεν ἂς ἰσχύουν τὸν Διαπλαστικόν, καί ἀπὸ πὺς ὀρμώμενος, γράφει αὐτὸς εἰς ἀνοήσις. /ΚΗ - 174/

Διαπλαστικόπουλο-ες, κρητικὸς τὸ ΜΑΡ ΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Μὲ μακρινότα Μυστικὰ, Κολοκυνθόσοπος ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ; Ἄσισ: (ΚΗ - 175/

ΚΟΛΟΥΒΟΣΤΡΟΦΟ, εἰς διατάσσει: Ἄσθε ἰσχύουν τὸν Διαπλαστικόν, μὲ πὺς δὲ εἰς ἀποκαλύψει τὰς ὁποιὰς δὲν θέλει ΠΑΠΑΡΑΦΟΣ ΝΕΜΟΣ /ΚΗ - 176/

ΕΒΕΔΟΑΗ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΖΙΩΝΗ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίῳ ἐπιτελεσθέντι εἰς τοὺς νέους οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐπιτελεσθῶν ὡς ἐπιτελεσθῶν τὸν ἀνάστην τὸ νὰ ἐπιτελεσθῶν ἔργα μεγάλα. Τηρταὶ Ἀρχ. 10 (Ταχυδρ. τέλη ἔσασ. δρ. 1. Ἐσασ. δρ. 10. Πολύται εἰς διατάσσει βιβλιοποιῶν, κρητικῶν, προκρητικῶν ἐπαρχῶν καί εἰς τὴν Γραφεῖα τῆς Διαπλαστικῆς. ΕΒΕΔΟΑΗ ΠΙΝΟΣ Α. ΚΑΖΙΩΝΗ /ΚΗ - 177/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ Ἐχόντας ἕσ' ὄπιν μας τὴν ἰσοδοῦσιν μὲ λέγομεν: Ἀσφρα-Μίς Υαρό. /ΚΗ - 178/

Χαριχὴ Ἐλβετίας = Α. Μαυρομηνίος Ἡ Βασιλίσσα εἰς τὴν Παπαροῦσιν = Μ. Βασιλοπούλα καί Μηνεῖο Ἀρτίστας = Ἀδελφαὶ Παρασκευῶν, Ἰδωνίσιος = Α. Κρητικὸν. ΠΕΤΣΙΝΑ /ΚΗ - 179/

Ταναγραῖα, τί γίνεσαι; γιὰ τὴν ἐσασ κλητικῶν κρητικῶν... μὲ ἔξασιν. Σηχορητικῶν!!!... Χίλις δόθερμους ἔξασ σὺν γενεθλίῳ σου. Δικηγοῦσιν, εὐχαριστῶς προσκρητικῶν μὲσον διαπλαστικῶν. — Θαλασσοταραχὴ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καί δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς νέας ταχυδρ. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλιδίων τῶν